

ustandselige Talestrøm, som han ikke havde forstaaet Halvparten af.

Der blev imidlertid ikke Lejlighed til lang Forklaring. Gennem den lille Laage mellem Længerne kom Ole styrtende ind — ildrød i Ansigtet og badet i Sved. Han havde, trods Moderens Forbud, ikke kunnet holde sig borte fra Guds-tjenesten, og var nu løbet lige fra Kirken hertil uden at standse.

„Bispen er kommen!“ raabte han, saasnart han havde sat den første Fod i Gaarden.

„Hvad siger du? ... Bispen!“ udbrød Emanuel og Hansine paa én Gang.

„Ja, det er ganske vist ... jeg har selv set ham. Han kom ind i Kirken, ligesom Provsten gik paa Prækestolen ... og nu kørte han med Provsten hjem til Præstegaarden.“

Emanuels Ansigt havde skiftet Farve.

„Saa maa jeg gaa,“ sagde han efter et Øjeblik's Betænkning og gik straks ind i Oles Kammer for at klæde sig om.

Da han vendte tilbage, var ogsaa Else kommen ud i Gaarden, hvor hun sammen med Hansine stod og hørte paa Oles Beretninger.

„Hvad kan Bispen dog ville?“ spurgte hun, idet hun med bekymret Mine vendte sig mod Emanuel.